

A VOLTES AMB LES ESCENES NOCTURNES. DONALD FAGEN.

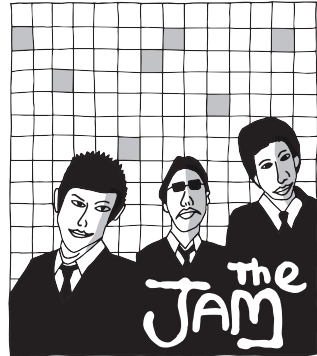
Donald Fagen. *The Nightfly* (1982). Steely Dan, la banda de Donald Fagen i Walter Becker, deixà la seva activitat musical amb l'arribada de l'any 1980. La cursa del duet es reemprendria abans de tancar el segle xx. L'any 1982 Fagen edita el seu primer disc en solitari *The Nightfly*. Es tracta d'una veritable obra mestra en tota regla que desplega un fecund catàleg de peces impregnades del seu segell personal, aportant la seva veu de complexes tessitures, un tractament instrumental minuciós i uns arranjaments sofisticats d'equilibrista execució. L'àlbum s'obre amb el mig temps exitós que és I.G.Y. i no s'atura fins a la cloenda hedonista rellegant el clàssic *Walk Between Raindrops*. En el bell mig del recorregut hi trobarem el tall steelydanià *New Frontier* ben acompanyat d'altres números antològics. La llarga llista de col·laboradors l'encapçalen Jeff Porcaro, Michael i Randy Brecker, Larry Carlton, Marcus Miller i Greg Phillinganes. El bo i millor dels reconeguts músics de sessió de les dues costes dels Estats Units.

Anem a la portada. Hi trobem el mateix Donald Fagen exercint de DJ dins de l'estudi d'una emissora de ràdio fictícia, parlant davant d'un micròfon RCA 77DX, mentre el giradiscos fa rodar un elapè que ens remet a la coberta que té al seu costat, la del *Sonny Rollins and The Contemporary Leaders* de l'any 1958, completant el quadre amb un cendrer i un paquet de Chesterfield King.

L'ARRIBADA DEL DOBLE ÀLBUM

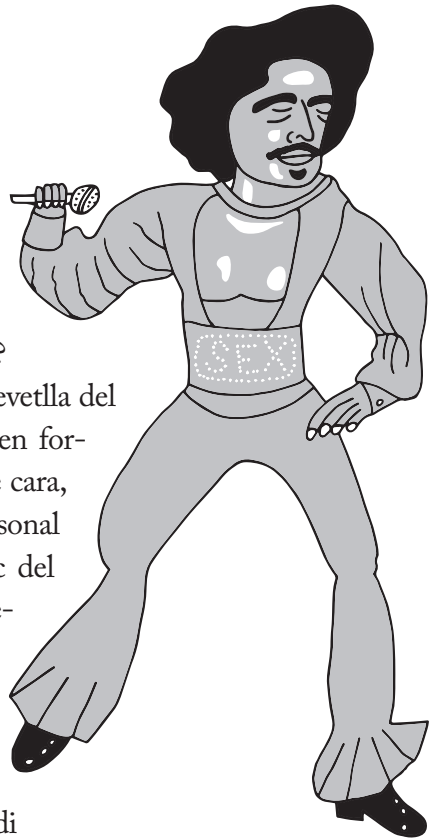
SNAP! Un recull retrospectiu de l'obra de The Jam amb coberta d'alt voltatge sentimental. El trio passeja arran de riu i un jove Paul Weller exhibeix la seva classe i distinció lluint un abric de tweet amb bufanda incorporada. Material de culte i rèplica modernista. La recopilació oferia el bo i millor de

la formació i no hi podia faltar l'himne acústic "That's Entertainment". El cançoner popular de l'Anglaterra dels anys setanta inclou aquesta invitació a la desmitificació de les categories que dominen la vida quotidiana i a activar la seva pròpia mitologia de butxaca, portàtil i sense encotillaments propagandístics. "That's Entertainment" es podria anomenar "cançó de carrer" i també ho encertaríem. La peça és carn de disc senzill i en el seu moment va esdevenir tot un *hit* a les llistes britàniques. La cançó la retrobàvem ben acompanyada d'altres peces en el rodoníssim àlbum "Sound Affects". Paul Weller, veu i *frontman* del trio de Woking, en la línia dels lletristes del realisme Pop a la manera d'un Ray Davies, ens factura un tema rodó en forma, contingut i aura. Com la majoria de senzills de The Jam, aquesta peça constitueix un himne en tota regla i una renovada declaració de principis. Cabines de telèfon destrossades, bandes musicals aficionades, pintades a les parets, llevar-se de bon matí per anar a treballar. Coses de l'espectacle de la vida més prosaica. The Jam i Paul Weller formen part d'una societat secreta íntima i portàtil. Molts fans ens sentim hereus dels seus discos, de la seva estètica, del seu compromís Pop. Amb The Jam abraçaríem el llegat d'una subcultura avui perdurable i episòdicament reconstruïda. Escoltant avui a The Jam activem el retrovisor i ens retornen incandescents els dies de l'era Mod per excel·lència.

L'AUTORITAT I LA DISCIPLINA
APLICADES AL METRÒNOM I A LES
TAULES ESCÈNIQUES. James Brown.
The Payback. 1973. Quina una en direm
del padrí del Soul que encara no s'hagi dit?

Més enllà de la recepció *jukeboxera* i de revetlla del
Sex Machine, degudament empaquetat en for-
mat 45 revolucions per minut amb doble cara,
extreurem unes notes de la llibreta personal
d'en R77 que afegiran més llenya al foc del
Funk. Diu l'autor: «En tot cas avui us re-
comano The Payback. Em vaig comprar
el single a l'edat de catorze anys i em
va deixar marcat per a sempre. Aquella
entrada de bateria amb la guitarra, els
cors i la veu de James Brown com a prelude
d'una línia de baix que es manté inalterable al llarg de tot el tema, a
la manera de la base mítica del hit dels Temptations que trobareu en el
tema Papa Was a Rolling Stone. Després, tota la resta d'instruments,
amb les guitarres, bateria i vents degudament engraixats, acompanyant
un autèntic trencapistes que no et deixa parar de ballar! Com acostu-
ma a passar amb els esports col·lectius, l'alineació determina el bon
joc. Aquí hi trobarem el bo i millor de les acadèmies del Funk: Maceo
Parker, Fred Wesley, St. Clair Pinckney, Darryl "Hasaan" Jamison, Je-
rone "Jasaan" Sanford, Isiah "Ike" Oakley, Hearlon "Cheese" Martin,
Jimmy Nolen, Fred Thomas, John "Jabo" Starks i John Morgan. Per no
sortir del guió, el propi James Brown va dissenyar la portada il·lustrada
per Don Brautigam. Probablement ens trobem davant del disc més
conceptual de James Brown. La durada dels temes el converteixen en
una peça de Soul simfònic a la manera dels esmentats Temptations
del període Masterpiece i de les obres completes d'Isaac Hayes». La
revenge del Padrí.

L'ESTEVE PETIT APUNTAVA MANERES I ES FEIA DIR LITTLE STEVEN. Va néixer a la Motown i va saltar del R&B i del Soul més canònic cap a un discurs propi amb articulacions més arriscades i produccions complexes. Cantant, harmonicista, teclista i multiinstrumentista, Stevie Wonder ens saludava des de les cançons del vell Talking Book. La primera peça que ens va entrar per les ones va ser el popular “You Are the Sunshine of my Life”. Delicada balada amb fons de Fender Rhodes i malabarismes en els canvis de registre vocal. Diuen que la seva obra mestra, el cant del cigne, va ser aquell doble elapé inoblidable del 1976 que agrupava cançons amb vida pròpia: *Songs in the Key of Life*. L'àlbum plantejava diverses opcions fluctuant entre el Pop i el Soul de vella escola, alternant ritmes llatins i africans amb incursions en els registres de l'electrònica emergent. El resultat de dos anys de feina fou un catàleg de temes que prendrien gran volada a nivell de masses. Vint-i-un talls mereixedors d'edicions *singleritzades*. El material relligat convertia aquelles quatre cares en un tot conceptual que, al mateix temps, aportava un contingut digne de ser considerat una antologia. El múscul sonor de l'obra oferia, sense solució de continuïtat, un conjunt de peces rodones com “Sir Duke”, “I Wish”, “Pastime Paradise”, la dolça i reeixida “Isn't She Lovely” i la monumental “As”. Així, com en altres ocasions, el nostre artista optava per l'autoproducció i la

!!!! IMPULSE!!!! ART BLAKEY!!!! JAZZ MESSENGERS !!!! Amb aquesta triple consigna d'exclamació multiplicada encapçalant la coberta del disc, ens arriba un clàssic del Jazz de l'any 1961. El baterista Art Blakey i els seus Jazz Messengers esdevindrien un dels laboratoris del Hard-Bop més productius com a resultat de la gran longevitat i d'una nombrosa descendència. Art Blakey propulsava la seva màquina de ritmes amb energia, somriure permanent i disciplina. Més enllà de les prestacions tècniques que aportaria al format modern de la bateria de Jazz, aquest veterà percussionista era un veritable arsenal polirítmic i la columna vertebral de les seves nombroses formacions de missatgers. Aquest disc editat per Impulse! és el primer Blakey que va circular damunt dels nostres plats. De manera especial és bo de ressenyar el tema "Circus", una peça que sintetitza el discurs de la primera fornada dels Messengers. Art Blakey al capdavant de la petita orquestra, s'acompanya de pesos pesants del Bop com Lee Morgan (trompeta), Curtis Fuller (trombó), Wayne Shorter (saxo tenor), Bobby Timmons (piano) i Jymie Merritt (contrabaix). Ens queda el bon record d'una de les darreres alineacions dels Messengers, actuant al Zeleste i llançant nous valors a la gran escena del Jazz. Figures com les del trompetista Terence Blanchard i dels saxofonistes Bobby Watson i Bill Pierce esdevindrien nous referents de la primera línia del Jazz